

AUTOR: **Zărnescu Dragoș**

CLASA a XI-a, Colegiul Național *Grigore Moisil*

Profesor coordonator: Ghergic Raluca

dezumanizare / voi, cei vii

în tramvai privesc

cum în fața mea o fetița

se lasă în genunchi

și începe să se roage

un bătrân se plimbă printre porumbei,

împărțind firimituri,

având o expresie albită și rigidă

de trecerea timpului

ce nu-l va mai putea primi înapoi.

un tânăr cu căștile pe cap

evită privirile și cuvintele trecătorilor,

sufletul îi este invadat de un calm absurd,

își simte mâinile, sunt calde

îi trec toate gândurile în cap,

ar prefera să nu le mai audă,

lângă el, un înger îl mângâie

și îi așază capul pe umăr.

acasă,

cu cotul fixat pe masă,

cu mâna-mi trecând prin firele părului,
scrumul țigării se scurge într-o
privire absentă a nimicului întipărit
în retina uniform așezată
a absenței sufletești a propriului eu.

sinopsis

camera-mi este invadată de lumina pe care cu ochii întredeschiși o resimt
cu o apăsare puternică ce mă face să mi închid și să nu mai privesc
către ceea ce va urma/ către ceea ce vreau sa fug.

declar să fie noapte în loc de zi
să pot privi decât la lumina lunii,
blocurile ceaușiste, copacii fără coamă,
oamenii ce se plimba strânși mână, întrebându-se ce le va mai aduce ziua de mâine
și parcurile lipsite de copii

sunt deluzoriu, mă trezesc îmi verific telefonul,
mă dor ochii de la lumina ecranului/ de la faptul îmi închid viața în acest mic ecran
aș vrea să fiu mai liber, deși am toată libertatea,
să mă întorc la momentul
când eram răsfirați, când nu aveam o forma,
când puteam fi, fără să fim
când nu ne uităm după nimic.

îmi pregătesc ghiozdanul, plec din casa,
încă se simte răcoarea dimineții,
stau puțin să mă dezmeticesc, pe o banca, pe bulevard

unde se aud mașinile mergând încontinuu,

în acel moment,

privindu-mi reflecția într-o baltă,

îmi disturbă imaginea o broască

ce-și îndreaptă privirea către mine,

îmi întâlnesc ochii cu ochii ei bulbucăți,

o privesc absent, iar ea pare că se uita cu uimire,

dar sare imediat, numai ea știind unde,

iar eu rămân pe bancă,

neînțelegând de ce mă aflu acolo.

mare învolburată,

ia-mă-n ale tale brațe,

zburdă-mă pe ale tale văi,

încumetă-mă-n spre ale tale

albastre-nstelat valuri.

salvgardă-mă de proprie existența,

oferă-mi a ta trăire

și

lasă-mă a mă contopi alături de tine.

o, mare învolburată,

în solitara ta viață, loc al iubirii
pierdut în abis,
neființă a ființei,
trezită de freamătul nespus
al naturii/ al eului meu.

zi de vară la început de toamnă

Te iau de mână și te trec prin grădină,
o floare într-ale sale florii,
te sărut. îmi revelează ființa.

îți zic cu o jovialitate apăsătoare
să mergem să dăm de mâncare la rațe.
râzi de mine că de ce sunt așa copilăros
și îți zic că acolo mergeam când eram mic

râzi așa frumos.

te privesc în rochia ta neagră
și mă gândesc ce frumos ți-ar sta în culori vii,
să-ți lași sufletul să leviteze precum
mă simt eu când sunt cu tine,
dar rochia ta e taciturna.

te iau de mână și te duc spre rațe

te cuprind de la spate,
îți simt parfumul părului,
mă săruți pe creștetul capului
și ne uităm amândoi la rațe.

Beatitudine

Pe ale tale perdele se aștern încet anumiți trandafiri, dintre cei culeși de tine,
și lăsând un gest de disperare, culoarea li se scurge,
împânzind perdelele și apoi pereții
cu un roșu-nchis imanent,
precum asfințitul ce-ți pătrunde-n suflet
cu melancolia idealului negăsit.

Ochii-mi se-nchid de somn
nu mi se îngăduie să te privesc.
te simt aproape de mine și îți ating fața,
îți simt ușor pomeții, pielea ta e atât de fină.

Mă simt într-o stare perplexă, nu-mi mai pot spune nimic,
mă las să fiu al tău.

Năvălești peste mine, mă simt moale,
aud un sunet pe fundal, iar tu te bucuri
vrei să dansăm, îmi e frică să dansez
sunt alături de tine, tu mă conduci

și rămân mic în fața ta.

Nu mai simțeam nimic în jurul meu.

te vedeam numai pe tine,

îmi sclipeau ochii și ți întâlnesc pe ai tăi

fără să mă aștept, sunt cuprins în sufletul tău

Mă săruți precum nu am mai fost sărutat.